

# 1

Беше необикновено знойно лято – лятото, в което екзекутираха съпрузите Розенберг, а аз самата не знаех какво търся в Ню Йорк. Разстройвам се от екзекуции. Става ми зле при мисълта, че на електрическия стол изгарят човек, а по вестниците пишеха само за това – заглавия с огромни букви се пулеха насреща ми от всеки ъгъл и от спарената, воняща паст на всяка станция на метрото. Макар че мен не ме заплашваше такава смърт, аз все пак се питах какво ли усеща оня, чиято нервна система електрическият ток разтърсва докрай, за да го умъртви.

Струваше ми се, че няма по-ужасно нещо на света.

Самият Ню Йорк бе достатъчно ужасен. Към девет сутринта малкото роена свежест, изпълнила нощния въздух на града, се изпаряваше като приятен сън. Миражно сиви в дъното на своите гранитни каньони, нагорещените улици трептяха на слънцето, покривите на колите пукаха и лъщяха, а сухата, пепелива прах се набиваше в очите и засядаше в гърлото.

Непрекъснато слушах за Розенбергови и по радиото, и в редакцията и вече не можех да ги изтръгна от мислите си. Също както първия път, когато видях труп. Седмици след това главата на смъртника – или по-скоро онова, което бе останало от нея – изплуваше иззад закуската ми от пържени яйца и бекон или иззад физиономията на Бъди Уилард, който бе виновен, загдето бях видяла трупа, та не след дълго започнах да си внушавам, че влача на връвчица тая глава навсякъде със себе си, подобно на някакъв черен, безнос и вонящ на оцет балон.

Знаех си, че това лято нещо не съм в ред, защото не можех да мисля за нищо друго освен за Розенбергови, знаех си колко глупаво постъпих, като накупих тия неудобни и скъпи дрехи, увиснали като сушени риби в гардероба, и как всички дребни

успехи, които така щастливо бях трупала в колежа, се топят безславно пред гладките мраморни и стъклени фасади на Мадисън авеню.

А уж трябваше да изживявам най-славните мигове в живота си.

А уж трябваше да съм обект на завист за хиляди други момичета от коледжките на цяла Америка, които не биха искали нищо повече, освен да се разхождат със същите лачени обувки номер седем, като тези, които в една обедна почивка си купих от „Блумингдейл“ заедно с черен лачен колан и черна лачена чантичка. А когато снимката ми се появи в списанието, където ние дванайсетте работехме, с чаша мартини в ръка, с корсаж от имитация на сребърно ламе над огромен бухлат облак от бял тюл, на някаква окъпана в звездна светлина тераса и в компанията на неколцина млади мъже с типична американска осанка, наети или заети за случая – всеки би помислил, че няма начин да не съм се главозамаяла.

Виж ти, какво ли не е възможно в тая страна, биха си казали някои. Едно момиче живее в забутано провинциално градче цели деветнайсет години тъй скромно, че не може да си позволи покупката дори на списание, но пък после получава стипендия за колежа, печели награда след награда и накрая управлява Ню Йорк като собствен автомобил.

Само дето не управлявах нищо, дори и себе си. Просто се лашках от хотела до работата и по забави, от забавите до хотела и пак на работа като прикачен за жиците тролейбус. Струваше ми се, че би трябвало да изпитвам радостна възбуда, каквато биха изпитвали доста момичета на мое място, но бях неспособна за такова вълнение. Чувствах се страшно спокойна и страшно празна, вероятно досущ като окото на ураган, което отегчено се промъква през заобикалящия го хаос.

В хотела бяхме дванайсет момичета.

Всички бяхме спечелили конкурса на едно модно списание с есета, разкази, стихове и разни рекламни статии, а като на-

града ни предложиха едномесечна работа в Ню Йорк, поеха ни всички разноски и ни дадоха какви ли не безплатни добавки като билети за балет, пропуски за модни ревюта на тоалети и прически в прочути, скъпи салони, възможности за срещи и запознанства с изтъкнати личности от сферата на нашите интереси и стремежи, както и съвети как да поддържаме в идеално състояние лицето си.

Все още пазя получената тогава чантичка с гримове, подходящи за момиче с тъмни очи и кестенява коса: продълговата кутийка кафяв аркансил с мъничка четчица, кръгла синя сянка, голяма колкото да топнеш пръста си, и три червила с нюанси от червено до розово – всичко това поставено в изящна позлатена кутия с огледалце на едната страна. Пазя си също и бялата пластмасова кальфка за слънчеви очила, облепена с цветни мидички, пайети и най-отгоре със зелена морска звезда от същия материал.

Разбирах, че ни отрупват с толкова подаръци, защото са безплатна реклама на съответните фирми, но не исках да ставам цинична. Лудо се радвах на всички тези безплатни блага, които се сипеха върху нас. Дълго време си ги криех, но покъсно, когато отново бях добре, аз пак ги измъкнах и те все още се мяркат тук-там из къщи. От време на време ползвам червилата, а миналата седмица отрязях морската звезда от кальфката, за да си поиграе с нея бебето.

И така, дванайсетте бяхме настанени в този хотел, в едно и също крило, на един и същ етаж, в единични стаи, една до друга, което ми напомняше за общежитието в колежа. Това не беше истински хотел – искам да кажа хотел, където има и мъже, и жени в стаите на един и същ етаж.

Този хотел – „Амазонката“ – беше само за жени и повечето от тях бяха момичета на моя възраст, чиито богати родители искаха да са сигурни, че дъщерите им ще живеят там, където мъже прелъстителите не могат лесно да проникнат. Повечето момичета посещаваха изискани, скъпи училища за секретарки като „Кати Гибс“, където в клас ги задължаваха да носят фини

чорапи, шапки и ръкавици, други пък току-що бяха завършили такива училища и вече бяха станали секретарки на важни личности, а трети просто се шляеха из Ню Йорк и чакаха изгодна партия за брак.

Тия момичета ми се струваха страхотно отегчени. Гледах ги по терасата на покрива как се прозяват, лакират си ноктите и се стараят да поддържат тена си, добит на Бермудските острови, но всички изглеждаха отегчени до смърт. Разговарях с една от тях. Беше ѝ омръзнало от яхти, омръзнало от странствания насам-натам със самолети, омръзнало от ски по коледните празници в Швейцария, омръзнало от мъжете в Бразилия.

Момичета като тези ме поболяват. Толкова им завиждам, че думи нямам. Вече съм деветнайсетгодишна, а преди пътуването до Ню Йорк не бях излизала от Нова Англия. Това бе първият ми голям шанс, а ето че сега седях бездейно и го пропусках да изтече през пръстите ми, както толкова много вода преди това.

Мисля, че една от причините бе Дорийн.

Никога дотогава не бях срещала момиче като нея. Тя идваше от моден девически колеж в крайния Юг, имаше блестяща бялоруса коса, която ограждаше лицето ѝ като облак захарен памук, сините ѝ очи бяха прозрачни като ахатови камъчета, твърди, бляскави и сякаш ненакърними, а устните ѝ бяха неизменно застинали в иронична усмивка. Не казвам презрителна, а просто самодоволна, тайнствено-насмешлива, сякаш хората наоколо ѝ са кръгли глупаци и тя може да се пошегува за тяхна сметка винаги когато пожелае.

Дорийн веднага ме предпочете пред останалите. Внушаваше ми, че съм по-умна от другите, и наистина страшно ме разсмиваше. Обикновено сядаше до мен край масата за заседания и когато ни посещаваха разни величия, тя ми шепнеше едва чуто остроумни, саркастични забележки по техен адрес.

Нейният колеж така усърдно следвал модата, разказваше Дорийн, че всички момичета имали по няколко калъфки за чантите си от същия материал както роклите им, така че при всяка промяна на тоалета разполагали с подходяща чанта. Тази

подробност ми направи страшно впечатление. Загатваше ми за някакъв примамлив и изискан декаданс като начин на живот, който ме привличаше като магнит.

Единственото нещо, за което ме укоряваше Дорийн, бе усърдието ми да изпълня възложените задачи в поставения срок.

– Не разбирам за какво се потиш? – И тя се изтягаше на леглото ми в копринения си пеньоар с цвят на праскова, като пилеше дългите си, пожълтели от никотина пръсти с гласпапирена пила, а аз траках на пишещата машина въпроси за интервю с някой автор на бестселъри.

И още нещо – ние, другите момичета, имахме колосани летни нощници и халатчета на баклавички или пък хавлиени пеньоари, които използвахме и за плажа, докато Дорийн носеше дълги полупрозрачни одеяния от найлон и дантела, както и пеньоари с цвета на кожата, полепващи по тялото от някакво електричество. Излъчваше интересно ухание, леко примесено с мирис на пот, много близко до дъха на сладката папрат, чиито закъдрени по краищата листа късахме и разтърквахме в дланите си заради аромата на мускус.

– Знай, че старата Джей Сий пет пари не дава дали материалът ти ще излезе утре или в понеделник. – Дорийн запали цигара и пусна дима тъй бавно да се изниже от ноздрите ѝ, че чак очите ѝ се замъглиха. – Джей Сий е грозна като грях – невъзмутимо продължаваше тя. – Бас държа, че дъртият ѝ мъж гази всички лампи, преди да се доближи до нея, иначе ще повърне.

Джей Сий беше моята шефка и аз много я харесвах въпреки приказките на Дорийн. Тя нямаше нищо общо с онези глезли от модните списания с изкуствени мигли и безвкусни бижута. Джей Сий беше умна, така че грубата ѝ, недодялана външност беше без значение. Говореше няколко езика и познаваше добре всички значителни автори в бранша.

Опитах се да си я представя в друго облекло освен в строгия костюм, с който ходеше на работа, без задължителната шапка при официални обеда, или в леглото, с нейния шишкав

съпруг, но нищо не излезе. Винаги ми е било безкрайно трудно да си представям двама души в леглото.

Джей Сий искаше да ме научи на нещо – възрастните дами, които бях срещала в живота си, все искаха да ме научат на нещо, но внезапно ме осени, че просто не са имали на какво. Наместих капака върху машината и го затворих.

Дорийн се изхили.

– Умно момиче.

Някой почука на вратата.

– Кой е? – Не си направих труда да стана.

– Аз съм, Бетси. Ще идвате ли на забавата?

– Май че да. – Изобщо не отидох до вратата.

Бяха докарали Бетси направо от Канзас с нейната подскачаща руса опашка и неслизаща от лицето усмивка. Спомням си как веднъж ни повикаха двете в кабинета на някакъв бърбрийв телевизионен продуцент с костюм на тънки райета, който искаше да провери дали ни бива за използване в предавания, и Бетси започна да разказва за реколтата на царевица в Канзас. Тя толкова се прехласна с тая проклета царевица, че дори продуцентът се просълзи, само че за съжаление, както каза, не можел да ни използва.

По-късно редакторът на страницата за красота убеди Бетси да си отреже косите и я направи фотомодел; все още срещам тук-там лицето ѝ, което се усмихва от реклами като „Съпругата на П. К. носи само дрехи с марката на Б. Х. Раг“.

Бетси винаги ме канеше да ходя по забави с нея и с другите момичета, сякаш се опитваше някак да ме спаси. Никога обаче не канеше Дорийн. Насаме Дорийн я наричаше Полиана, малката краварка\*.

– Ще дойдеш ли с нашето такси? – попита Бетси през вратата.

Дорийн ми направи знак с глава.

– Благодаря, Бетси – отвърнах аз. – Ще тръгна с Дорийн.

---

\* Героиня от американската детска литература, олицетворяваща простодушие и наивност. – Б. пр.

– Добре.

Чух как Бетси се втурна към дъното на коридора.

– Ще стоим, докато ни писне – каза Дорийн, като угаси цигарата си в поставката на нощната ми лампа, – и после ще тръгнем към града. Тия забави, дето ни ги устройват, ми напомнят на училищните танци във физкултурните салони. Защо винаги домъкват момчета от „Йейл“? Те са толкова тъ-ъ-пи.

Бъди Уилард учеше в „Йейл“ и сега се замислих: ако наистина нещо не е в ред с него, то е това, че е тъп. О, той бе успял да изкара и високи бележки, да завърти любов с някаква ужасна сервитьорка от Кейп на име Гладис, но нямаше нито капка интуиция. А Дорийн имаше интуиция. И всичко, което изричаше тя, бе като тайнствен глас, отекващ право от душата ми.

Движението се задръсти, приближаваше часът, в който започваха театрите. Нашето такси заседна зад таксито на Бетси и пред друго едно такси с четири от нашите момичета; нито една кола не помръдваше.

Дорийн беше страхотна. В бяла дантелена рокля без презрамки, прикачена върху стегнат корсет, който подчертаваше талията ѝ, като същевременно открояваше внушителните ѝ прелести над и под кръста, а под бледата пудра кожата ѝ блестеше с бронзов загар. Ухаеше силно, като цял парфюмериен магазин.

Аз си бях сложила свободно отпусната рокля от черен шантунг, която ми струваше четирийсет долара. Тя бе спомен от купуваческия разгул, който си позволих с парите от стипендията, щом разбрах, че съм една от щастливките, избрани за Ню Йорк. Тази рокля имаше толкова ексцентрична кройка, че не можех да я нося с никакъв сутиен, но това нямаше значение, тъй като бях кльощава като момче и плоска като дъска, пък и ми бе приятно да се чувствам почти гола в топлите летни нощи.

Все пак градът бе изменил свежия ми тен. Станала бях жълта като китаец. При други обстоятелства бих се притеснявала от роклята и цвета си, но в компанията на Дорийн забравях всичките си тревоги. Чувствах се адски умна и цинична.

Когато мъжът във вехта синя риза, черни памучни панталони и украсени кожени каубойски ботуши се запъти към нас от раирания брезентов навес на бара, откъдето следеше с поглед нашето такси, не си правех никакви илюзии. Отлично знаех, че идва за Дорийн. Той се промуши между спрелите автомобили и се облакът закачливо на рамката на отворения ни прозорец.

– Мога ли да попитам какво правят съвсем сами в таксито две хубави момичета като вас в такава приятна вечер?

Имаше широка, открита усмивка с бели зъби, наредени като за реклама на паста.

– Отиваме на забава – изломотих аз, тъй като Дорийн изведнъж бе загубила дар-слово и с вид на отегчена опипваше бялата дантелена калъфка на чантичката си.

– Звучи скучно – каза той. – Що не дойдете с мен да изпием по нещо в барчето отсреща? Аз съм с няколко приятели.

И кимна към неколцина небрежно облечени мъже, които лениво пристъпваха под навеса. Те го следяха с очи и когато той погледна към тях, гръмко се разсмяха.

Този смях трябваше да ми послужи като предупреждение. Беше приглушен, самодоволен кикот, но в същия миг автомобилното движение даде признаци на съживяване и аз разбрах, че ако си остана на мястото, след две секунди ще пожелаая да бях приела тоя шанс и да бях видяла от Ню Йорк нещо повече от грижливо планираните развлечения, които ни предлагаше списанието.

– Какво ще кажеш, Дорийн? – попитах аз.

– Какво ще кажеш, Дорийн? – повтори мъжът и разтегна устни в широка усмивка. И до ден днешен не мога да си спомня как изглеждаше, когато не се усмихва. Струва ми се, че усмивката не слизаше от лицето му. Може би такъв му беше характерът, да се хили непрестанно.

– Добре, хайде! – отвърна Дорийн. Отворих вратата, скогнахме от таксито точно когато то отново се готвеше да потегли, и се запътихме към бара.

Чу се злокобно изскърцване на спирачки, последвано от глух бумтеж.



– Хей, вие! – Нашият шофьор бе проточил врат през прозореца. – Къде така?

Бе заковал така рязко, че задното такси се бе надянало в него. Видяхме как четирите момичета отзад размахваха ръце и с отчаяни усилия се мъчеха да се надигнат от пода.

Мъжът се разсмя, остави ни на бордюра, върна се, подаде банкнота на шофьора сред истинска какофония от клаксони и викове, а после момичетата от списанието се изнизиха пред погледите ни в цяла кавалкада от такситата, следващи се едно друго като в сватбена процесия, но само с булки.

– Хайде, Франки – обърна се мъжът към един от приятелите си и някакъв нисък, набит човек се отдели от групата и се запъти с нас към бара.

Беше тип, какъвто не мога да понасям. Аз съм към метър и осемдесет без обувки и редом с дребни мъже се гърбя и прегъвам колене, за да изглеждам по-ниска, чувствайки се неловко и мъчително като клоун в евтино панаирджийско зрелище.

За миг ме обзе невероятната надежда, че може да се разделим на двойки по височина и тогава ще се падна с мъжа, който ни заговори и който надхвърляше моя ръст, но той вече вървеше напред с Дорийн и изобщо не ме погледна. Аз си давах вид, че не забелязвам Франки, който кучешки ме следваше, и на масата седнах до Дорийн.

В бара беше толкова тъмно, че освен нея не можех да различа нищо друго. С бялата си коса и с бялата си рокля тя изглеждаше толкова светла, сякаш бе сребърна. Дори ми се струваше, че отразява неоновите светлини от бара. Усещах как се стапям в сенките като негатив на човек, когото виждам за пръв път в живота си.

– Кажете сега какво ще прием? – попита мъжът с широка усмивка.

– Мисля да си взема коктейл „Старомоден“ – обърна се към мен Дорийн.

Когато трябваше да си поръчвам питие, винаги се стрясках. Не различавах уискито от джина и все не успявах да си поръ-

чам нещо, което да ми допадне на вкус. Бъди Уилард и другите момчета от колежа бяха обикновено твърде бедни, за да пият концентрати, или пък изобщо презираха алкохола. Удивително е наистина колко много колежани не пушат и не пият. Познавах все такива. Най-многого, което веднъж Бъди Уилард си позволи, бе да купи бутилка „Дюбонé“, и при това го направи само и само да ми докаже, че може да бъде естет, нищо че е студент по медицина.

– За мен една водка – казах аз.

Мъжът ме изгледа любопитно.

– С какво?

– Чиста – отвърнах. – Винаги я пия чиста.

Боях се да не изляза глупачка, ако кажа, че искам водка с лед, с джин или с нещо друго. Бях видяла веднъж реклама на водка, просто чаша водка на фона на снежна пряспа в синкава светлина, и водката изглеждаше бистра и чиста като вода, затова реших, че чиста водка ще бъде най-добре. Мечтаех някой ден да си поръчам някакво питие и вкусът му да ми се стори очарователен.

Сервитьорът се приближи и мъжът поръча напитки за четиримата. В този изискан бар той се чувстваше като у дома си въпреки своя фермерски вид и това ме накара да допусна, че е някаква известна личност.

Дорийн не продумваше, а само си играеше с корковата поставка за чашата и от време на време запалваше цигара, но на мъжа това не му правеше впечатление. Той продължаваше да я зяпа, също както хората зяпат големия бял ара в зоологическата градина, очаквайки, че птицата ще проговори досущ като човек.

Напитките пристигнаха и моята водка бе бистра и чиста, съвсем като онази от рекламата.

– Какво правите? – обърнах се към мъжа, за да наруша мълчанието, което лепнеше от всички страни, гъсто като растителност в джунгла. – Искам да кажа, с какво се занимавате тук, в Ню Йорк?

Бавно и с огромно усилие мъжът откъсна очи от рамото на Дорийн.

– Аз съм дисководещ – каза той. – Сигурно сте чували за мен. Казвам се Лени Шепърд.

– Знаем ви! – внезапно проговори Дорийн.

– Това ме радва, пиленце – отговори мъжът и високо се разсмя. – Идва тъкмо навреме. Аз съм адски известен.

После Лени Шепърд изгледа продължително Франки.

– Кажете, а вие откъде сте? – попита Франки и рязко изправи гръб на стола. – Как се казвате?

– Това тук е Дорийн. – Лени плъзна пръстите си нагоре по голата ѝ ръка и я притисна към себе си.

Дорийн се направи, че не забелязва постъпката му, което истински ме изуми. Тя продължи да седи спокойно, мургава в мрака като пепеляворуса негърка с бяла рокля, и изящно отпи-ваше от пиетието си.

– Казвам се Ели Хигинботъм – отвърнах аз. – От Чикаго съм. – След тези думи се почувствах по-сигурна. Не желяех това, което говоря или върша тази вечер, да се свързва с истинското ми име или с Бостън, града, където живеях.

– Ели, не искаш ли да потанцуваме?

Мисълта за танц с тоя завързак, чиито оранжеви велурени обувки имаха дебела подложка отвътре, за да го правят по-висок, облечен в евтина памучна фланелка и смачкано синьо яке, ме накара да се изсмея. Ако презирам нещо, това е мъж със сини дрехи. Може черни, може сиви или кафяви. Но синьото ме размива.

– Нямам настроение – отвърнах студено, обърнах му гръб и примъкнах стола си по-близо до Дорийн и Лени.

А те двамата вече се държаха така, сякаш се познаваха от години. Дорийн обираше парченцата плод от дъното на чашата си с дълга сребърна лъжичка и щом доближеше лъжичката до устните си, Лени започваше да скимти, да се зъби и да се прави на куче, което иска да измъкне плода. Дорийн се изсмиваше и продължаваше да загребва късчетата.

Започнах да си мисля, че водката ще бъде моето питие, от-крих го най-после. Нямахме вкус на нищо, но се хлъзгаше направо в стомаха ми като сабята на ножогълтач и ме караше да се чувствам властна и могъща като богиня.

– Аз ще си тръгвам – каза Франки и се изправи.

Не можех ясно да го разгледам, в бара бе доста тъмно, но чак сега ми направи впечатление какъв писклив и нелеп глас има. Никой не му обърна внимание.

— Хей, Лени, ти ми дължиш нещо. Спомни си, Лени, дължиш ми нещо! Нали, Лени?

Стори ми се странно, че Франки напомня на Лени, че му дължи нещо, и то пред нас, съвсем непознатите. Но Франки не млъкна, докато Лени най-накрая бръкна в джоба си, измъкна солидна пачка зелени банкноти, издърпа една и му я подаде. Май бяха десет долара.

– Затваряй си ченето и се измитай!

В първия миг си помислих, че Лени има предвид и мен, но чух Дорийн да казва:

– Аз няма да дойда, ако не дойде и Ели.

Трябваше да ѝ призная съобразителността да използва измисленото ми име.

– О, Ели, ще дойдеш, нали? – попита Лени и ми намигна.

– Разбира се – отвърнах аз. Франки се беше стопил в ношта и аз можех да се лепна за Дорийн. Исках да изживея колкото може повече.

Обичах да наблюдавам хора в критични ситуации. Ако ми се случеше да видя пътно произшествие, улично сбиване или ембрион под стъклен похлупак, аз спирах и така упорито се вторачвах, че да не ги забравя за цял живот.

Наистина по този начин се натъквах на неща, за които иначе никога не бих узнала, и дори когато се слисвах или отвращавах от тях, пак не се издавах, а се преструвах, че всичко ми е познато и известно, откак се помня.

За нищо на света не бих пропуснала да видя апартамента, в който живееше Лени.

Беше построен като истинско ранчо, само че в обширен жилищен блок. Накарал да избият няколко вътрешни стени, за да постигне по-голяма площ, обясняваше той, а после покрил стените с чамова ламперия и изградил специален бар във формата на конска подкова, облицован с чамови дъски. Мисля, че и подът бе от същия материал.

Стъпваше се по грамадни кожи от бели мечки и единствените мебели бяха множество ниски кушетки, покрити с индиански шарени черги. Вместо картини по стените висяха рога от елени и бизони, както и една препарирана заешка глава. Лени посочи с пръст към хрисимата сивкава муцунка и неподвижно щръкналите уши.

– Премазах го в Лас Вегас.

Прекоси надлъж стаята и каубойските му ботуши отекваха като пистолетни изстрели.

– Акустика! – обясни той и фигурата му взе да става все по-малка и по-малка, докато изчезна в някаква врата в далечината.

Внезапно от всички страни гръмна музика. Когато секна, чухме гласа на Лени: „А сега вашият среднощен дисководец Лени Шепърд с подборка от хитове в поп музиката. Номер десет в класацията тази седмица не е никой друг, а малкото светлокосо момиче, което чувате толкова често напоследък... с неговата песен „Слънчоглед“!

*В Канзас съм аз родена, израснах във Канзас  
и ако се оженя, то пак ще е в Канзас...*

– Изключителен е! – каза Дорийн. – Страшен образ, нали?

– Така ли мислиш?

– Слушай, Ели, направи ми една услуга! – Тя, изглежда, мислеше, че отсега нататък ще си остана вечно Ели.

– Разбира се – отговорих.

– Ще се навърташ наоколо, нали? Не знам как ще се отърва, ако се опита нещо по така! Виждаш какви мускули вади. – И Дорийн се изкикоти.

Лени се появи в дъното на стаята.

– Около двацет хилядарки ми струва тая уредба! – Той се приближи към бара и приготви три чаши, сребърна кофичка с лед, голяма кана и започна да смесва напитки от няколко различни бутилки.

*...за върното момиче, което да чака обеща,  
със слънчогледова главица от Слънчогледовия щат...*

– Гот, нали? – Лени се доближи до нас, като крепеше в ръце три чаши. Големи водни капки блестяха по стените им като пот и кубчетата лед весело звънтяха, докато ги поставяше пред нас. После музиката заглъхна и отново екна гласът на Лени, който обясняваше следващата мелодия.

– Не съм те чул дума да продумаш. Кажй нещо. – Лени задържа погледа си върху мен. – Франки офейка, трябва да ти намеря друг, ще повикам някое от момчетата.

– Няма нужда – казах. – Не е необходимо да го правиш. – Не смеех да бъда пряма и да си поискам някой по-едър от Франки.

Лени сякаш си отдъхна.

– Значи ти е все едно. Не бих искал да обидя с нещо приятелка на Дорийн. – Той се усмихна широко. – Нали, съкровище?

Вдигна Дорийн от мястото ѝ и без да продумат, те започнаха да се кълчат буйно, както си бяха с чаши в ръка.

Кръстосала крака на една от кушетките, аз се мъчех да изглеждам благочестива и безразлична и да подражавам на ония бизнесмени, които веднъж бях видяла да наблюдават алжирска танцьорка, но щом се облегнах на стената под препарирания

заек, леглото като че заплува из стаята, затова седнах на една от мечите кожи на пода и опрях гръб в него.

Питието ми бе силно и неприятно. При всяка нова глътка то все повече ми заприличваше на застояла вода. По средата на чашата бе изрисувано розово ласо с жълти точки. Отпих около един пръст под ласото и поспрях, но когато се канех да сръбна нова глътка, питието отново се бе вдигнало до нивото на ласото.

Гласът на Лени прогърмя в стаята:

– Защо, ах, защо напуснах щата Уайоминг?

Те двамата не спираха да се кълчат дори в интервалите без музика. Усещах как се смалявам, как се превръщам в мъничка черна точка на фона на червено-белите постелки и чамовата ламперия. Почувствах се като дупчица в земята.

Има нещо потискащо в това да гледаш как двама души стават все по-луди един за друг, особено когато си третият в стаята.

Все едно че разглеждаш Париж от експресен влак, който пътува в обратна посока – с всеки изминал миг градът все повече се отдалечава, а теб те обхваща чувството, че ставаш все по-малък и все по-самотен и по-самотен, че със скорост един милион мили в час бягаш от неговите светлини, от неговия бляскав живот.

От време на време Лени и Дорийн се блъскаха и се целуваха, после се откъсваха да отпият дълбока глътка и отново се впираха един в друг. Реших, че мога да се отпусна и да поспя на мечата кожа, докато Дорийн каже, че е готова да си вървим в хотела.

В тоя миг Лени нададе чудовищен рев. Изправих се веднага. Дорийн бе увиснала на обичката на лявото му ухо и здраво я стискаше между зъбите си.

– Пусни ме, кучка такава!

Лени се свлече надолу, Дорийн се преметна върху рамото му, чашата излетя от ръката ѝ в широка дъга и се пръсна в чамовата ламперия с глупав звън. Лени продължаваше да реве и да се мятат толкова бързо, че не успях да зърна лицето на Дорийн.

Забелязах обаче с привичната небрежност, с която забелязваме цвета на очите на някого, че гърдите на Дорийн са изхвъркнали от роклята ѝ и се подрусват като налети кафяви пъпеши, докато тя се виеше по корем върху рамото на Лени и крещеше, вирнала крака високо във въздуха; после двамата се разсмяха, взеха да се укротяват и докато Лени се мъчеше да я ухапе по бедрото през роклята, аз се изнизах от стаята, преди още нещо да се е случило, а по стълбите се спуснах, като обгърнах с две ръце перилата и почти се плъзгах до долу.

Чак когато се изгърсих на улицата, разбрах, че апартаментът на Лени е бил с климатична инсталация. Тропическият, горещ задух, който тротоарите бяха поглъщали цял ден, ме удари в лицето като последна обида. Не знаех къде, по дяволите, се намирам.

В първия миг ми хрумна да помахам на такси и да отида на забавата, но после се отказах, тъй като нищо чудно танците да бяха вече свършили, а не ми се искаше да се озова в някой салон, празен като хамбар и обсипан с конфети, угарки и смачкани салфетки.

Внимателно се придвижих до най-близкия ъгъл, като опипвах с пръст стените на сградите от лявата ми страна, за да се крепя.

Погледнах уличната табелка. После извадих плана на Ню Йорк. Намирах се на точно четиридесет и три пресечки в права посока и на пет пресечки по перпендикуляр от моя хотел.

Ходенето пеша никога не ме е плашило. Просто тръгнах в съответната посока, като броях пресечките със свито сърце, и когато влязох във фойето на моя хотел, бях свършено трезва, само краката ми бяха леко подути, но за това аз съм си виновна, тъй като не бях обула чорапи.

В празното фойе висеше само дежурният администратор, задрямал до стелажа с ключовете и смълчаните телефони.

Вмъкнах се в асансьора и натиснах копчето на моя етаж. Вратите се разтегнаха и затвориха като беззвучен акордеон. Изведнъж ушите ми бръмнаха и видях пред себе си огромна китай-



ка с размазана чернилка под очите, която идиотски се пулеше насреща ми. Разбира се, бях сама в асансьора. Ужасих се, като разбрах колко сбръчкана и съсипана съм изглеждала.

В коридора не срещнах жива душа. Пъхнах се в стаята си. Беше задимена. Отпърво помислих, че тоя пушек е нахлул право от небето като един вид възмездие, но после се сетих, че навярно се дължи на цигарата на Дорийн, и натиснах копчето за отдушника. Прозорците бяха монтирани така, че не можеха да се отварят истински, за да не се надвесваш и надничаш навън, което, кой знае защо, ме вбесяваше.

Заставах отляво на прозореца и като долепих буза в рамката, видях пред себе си града чак до зданието на ООН, което се рееше в мрака като някакъв зелен марсиански кошер. Виждах плъзгащите се бели и червени светлини по уличните платна и светлините на мостове, чиито названия не знаех.

Тишината ме угнетяваше. Това не бе тишината на тишината. Това бе моята собствена тишина.

Отлично знаех, че колите вдигат шум, че хората в тях и зад осветените прозорци на сградите разговарят, че реката бучи, но аз не чувах нищо. Градът висеше пред моя прозорец, плосък като плакат, бляскав и пулсиращ, но все едно, можеше и да го няма, независимо от добрините, които ми бе сторил.

Порцеланово белият телефон до леглото би могъл да ме свърже със света, но той стоеше вцепенен като глава на мъртвец. Помъчих се да си припомня хората, на които бях казала телефонния си номер, за да си направя списък на евентуалните обаждания, които бих могла да очаквам. Сетих се обаче, че бях дала номера само на майката на Бъди Уилард, за да го съобщи на неин познат, симултанен преводач в ООН.

От гърдите ми изригна отсечен, сух смях.

Можех да си представя що за човек е симултанният преводач, с когото мисис Уилард щеше да ме запознае, след като винаги бе искала да ме омъжи за Бъди, който сега се лекуваше от туберкулоза нейде из северните части на щата Ню Йорк. Тя дори бе уредила да ме вземат през лятото за сервитьорка в санатори-

ума, та Бъди да не бъде самотен. И тя, и синът ѝ не можах да проумеят защо вместо санаториума предпочетох Ню Йорк.

Огледалото над тоалетката ми се струваше леко разкривено и прекалено сребристо. В него лицето ми беше като отражение в капка зъболекарски живак. Хрумна ми да се пъхна в чаршафите и да направя опит да поспя, но това бе все едно да запечаташ омърляно и измачкано писмо в чист, новичък плик. Реших най-накрая да взема гореща вана.

Сигурно има малко неща, които една топла вана не би могла да излекува, но те не са ми известни. Когато съм толкова тъжна, че не ми се живее, когато съм изнервена и не мога да заспя, когато съм влюбена в човек, когото няма да видя цяла седмица, аз рухвам до краен предел и тогава решавам: „Ще си взема една гореща вана.“

Във ваната се отдавам на размисъл. Водата трябва да е много гореща, толкова гореща, че едва да стъпиш в нея. После се потапяш сантиметър по сантиметър, докато водата достигне шията.

Помня тавана над всяка вана, в която съм се изтягала. Помня всяка мазилка, цвета ѝ, пукнатините по нея, влажните петна и осветителните тела. Спомням си също и ваните: старомодни, с крака на грифон, модерни във формата на ковчег или луксозни, от розов мрамор край малки градински басейни, помня също вида и големината на кранчетата, дори на различните поставки за сапун.

Най-истински усещам себе си, когато съм в гореща вана.

Лежах почти час във ваната на седемнадесетия етаж в този хотел само за жени, високо над динамиката и напрежението на Ню Йорк, и усещах как постепенно се пречиствам. Не вярвам нито в кръщения, нито във водите на река Йордан или на някоя друга река, но за мен топлата вана е това, което са свещените води за религиозните в някои страни.

Говорех си: „Дорийн се отмива, Лени Шепърд се отмива, Франки се отмива, Ню Йорк се отмива, те всички се размиват и вече никой от тях не ме интересува. Не ги познавам, никога не

съм ги познавала, аз съм отново чиста. Всичкият алкохол и всички лепкави целувки, които видях, всичката мръсотия, напластила се по тялото ми от обратния път, се превръщат в нещо чисто.“

Колкото по-дълго лежах в бистрата, гореща вода, толкова по-пречистена се чувствах, а когато се измъкнах от ваната и се загърнах в една от големите бели и меки хотелски хавлии, аз бях убедена, че съм чиста и невинна като новородено.

Не знам колко време бях спала, когато чух тропането. Отначало не обърнах внимание, защото този, който чукаше, непрекъснато повтаряше: „Ели, Ели, пусни ме да вляза!“, а аз не познавах никаква Ели. След първоначалното глухо потропване последва остро чук-чук и друг, по-ясен глас: „Мис Грийнуд, вашата приятелка ви търси.“ Вече знаех, че става дума за Дорийн.

Скочих от леглото, олюлях се и с мъка се задържах да не падна сред тъмната стая. Доядя ме на Дорийн, задето ме събужда. Единственото, което можеше да компенсира тая печална нощ, бе хубавият, здрав сън, а тя пристигаше да ме разбуди и да провали почивката ми. Реших, че ако се преструвам на заспала, чукането може да престане и да ме оставят на мира, затова почаках, но напразно.

– Ели, Ели, Ели – шепнесе първият глас, а другият съскаше: „Мис Грийнуд, мис Грийнуд, мис Грийнуд“, сякаш бях с раздвоена личност или нещо подобно.

Отворих вратата и замижах в осветения коридор. Имах чувството, че не бе нито нощ, нито ден, а някаква зловеща трета част от денонощието, която се е появила помежду им, за да не свърши никога.

Дорийн се беше отпуснала върху рамката на вратата. Когато я отворих, тя се строполи в ръцете ми. Не можех да зърна лицето ѝ, защото главата ѝ беше сведена върху гърдите, а острата ѝ руса коса се стелеше от тъмните си корени като ресни.

В нисичката, тантуреста, мустаката жена с черна униформа веднага познах нощната камериерка, която гладеше толкова дневни рокли и вечерни тоалети за забави в тесния офис на

нашия етаж. Не проумявах откъде познава Дорийн, нито защо трябваше да ѝ помага да ме буди, вместо да я отведе тихо и кротко в нейната стая.

Като видя, че Дорийн се успокои в ръцете ми и изхлипа съзливо само един-два пъти, жената се отдалечи към офиса със старата машина „Сингер“ и с бялата дъска за гладене. Искаше ми се да се втурна след нея и да ѝ кажа, че нямам нищо общо с Дорийн, защото тя имаше вид на строга, работлива и морална жена като някогашните емигрантки от Европа и напомняше моята баба австрийка.

– Сложи ме да си легна, сложи ме да си легна – мърмореше Дорийн. – Да си легна, сложи ме.

Знаех, че ако пристъпим прага на стаята ми и ѝ помогна да си легне в моето легло, вече няма да се отърва от нея.

Тялото ѝ, отпуснато върху ръката ми с цялата си тежест, бе топло и меко като купчина възглавници, а краката ѝ с високи островърхи токчета смешно се тътреха. Беше доста тежка и не бе по силите ми да я мъкна по дългия коридор.

Реших, че единственото, което мога да направя, е да я стоваря върху килима в коридора, да заключа вратата и да си легна отново. Когато Дорийн се събуди, няма да си спомня какво се е случило, ще си помисли, че просто е минала край стаята ми, докато съм спяла, сама ще се надигне и кротичко ще се отпрати към своя номер.

Понечих внимателно да я положа върху зеления килим, но тя нададе тих стон и се изтръгна от ръцете ми. Кафява струя блъвна от устата ѝ и се разля в огромна локва пред краката ми.

Изведнъж Дорийн някак натежа. Главата ѝ увисна, клюмна към повърнатото, кичури руса коса се потопиха в локвата като корени на дърво в блато и аз разбрах, че е потънала в дълбок сън. Отстъпих крачка назад. Самата аз бях в полусън.

Тази нощ определих своето отношение към Дорийн. Реших – ще я наблюдавам, ще я слушам какво говори, но няма да ѝ обръщам по-голямо внимание. Дълбоко в себе си щях да съм

вярна на Бетси и нейните невинни приятелки. Защото по характер приличах повече на Бетси.

Тихо се вмъкнах в стаята си и затворих вратата. Поразмислих и реших да не заключвам. Нямах сили да го направя.

Когато се събудих в потискащия зной на облачното утро, аз се облякох, наплисках очите си със студена вода, начервих устните си и леко открянах вратата. Уверена бях, че ще видя тялото на Дорийн, проснато сред повърнатата локва като грозно, конкретно доказателство за собствената ми омърсена душа.

В коридора нямаше никой. Килимът лежеше изпънат от край до край, чист и яснозелен с изключение на едно нищожно, неправилно тъмно петно пред вратата ми, сякаш някой случайно бе разсипал чаша вода, но грижливо я бе попил и изсушил.